

ΕΛΙΚΩΝΙΟΝ ΠΑΝΟΡΑΜΑ

Ένω κοντά στο παράθυρό μου καθημένη έκνεα πώς έκεντούσα, για ν' άπατώ την προσοχή της μαμάς μου κ' έτσι καλλίτερα να έπισκοπώ τους όσους περνούσαν από το δρόμο, ένας έδαφιαίος χαιρετισμός του Έλικώνος μ' έκαμε ν' άνασηκωθώ και με συγκίνησι ν' άντιχαιρετώ. Ο κύριος Έλικών, άλλο που δέν ήθελεν! ήλθε κοντά στο παράθυρό μου κ' άρχισε να χαιδεύη άπαλά τη παληά μου συνήθεια: να γράφω κ' εγώ κατι, όχι για τίποτε άλλο τότε, αλλά για να γίνωμαι γνωστή, είτε με' ταις εύφρολογίαις μου είτε ταις μωρολογίαις μου.

Είχα τόσο καιρό να πιάσω πέννα. Μαζή με τα τετράδια της άρσκαειάδος, άφηκα και την πέννα και το μυαλό μου κάτω από τα κεντήματα, άπ' ταις συμβουλαίς της μαμάς μου, κάτω από τα νέα παραμύθια, που φέλνει διαρκώς στ' αυτί ή νοικοκυρωσύνη και ή ήθικη του σαλονιού.

Λοιπόν τα λόγια του Έλικώνος μου έξυπνησαν την παληά μου όρεξι: νάμαι κ' εγώ λογογραφούσα! και του ύποσχέθηκα κατι να γράψω....

Μα τι να γράψω; Άχ! ή φαντασία μου έχασε τα φτερά της. Πόσον ύψηλά έπετοούσα μια φορά! όλο ιδέαις μεγάλαις, όλο όνειρα, όλο αίσθημα και πόθους και σηκνοθεσίαις νέαις.

Μιά πατριωτική λέξι του σεβαστού Καθηγητού μου μ' έκαμε να μουντζουρώνω δέκα σελίδες από τα άθια τετράδιά μου. Για πατριωτικούς άεροδιθυράμβους! και μια γλυκειά φράσις κανενός νέου καλού στο δρόμο που περνούσα σεμνή κ' άδιάφορη! μ' έκαμε να συντάσσω δέκα καρδιάς υπό πέτραν και ν' άποστηθίζω άντι της παιδαγωγικής της Γκασιέ ταις παθητικαίς έπιστολαίς.

Άλλά τώρα; Τώρα που τα χρόνια εκείνα πέρασαν;

Τι να γράψω; Μόνον ή κοτσομπολιά μου μενε. Μ' άφοδ ύποσχέθηκα στον Έλικών να γράψω, κ' άφοδ άλλοις δέν μποροί να καθησυχάσω την παληά μου όρεξι που έξυπνησε διψαλέα, θα μεταχειρισθώ αυτή! Και για να μη κακοφανή σε κανένα θ' άρχισω από τον έαυτόν μου. Είχα τη μανία να φτιάνω κάπου κάπου στίχοα. Και τώρ' αυτό θα κάμω και το πρώτο στίχο να είναι το ιδιόμου. Είμαι τώρα 26 έτων. Μη δέν με πιστεύετε. Έχω αυτό το ελάττωμα να είμαι είλικρινής έντούτοις μοδ φάνεται, πώς έχω στην ηλικία μου 46. Γιατι τάχα; Χμ. .... Είμαι και λίγο έμμορφη ακόμα. Τα μαλ.ιά μου τα περιποιοδμαι πολύ. Γι' αυτά και μόνο έξοδεύω 2 ώρες στον καθρέπτη μου. Μου λείπουν άρκετά δόντια, γι' αυτό άποφεύγω να γελώ και γι' αυτό, όσοι δέν με γνωρίζουν καλά λέγουν πώς είμαι μελαγχολική! Πόσο άπαντώνται οι καλοί μου άνθρωποι! φροντίζω να κάνω το ντεκολτέρο μεγαλύτερο και το φόρεμά μου κοντότερο, όσον περνά ο καιρός. Μ' αυτό κρατώ μέτριον μέν πάντοτε, άλλ' ώρισμένον αριθμών ματιών έπιθυμητικών που άρπάζω. Δέν ξέρω, άν στο τέλος γυμνωθώ τελείως για να μη λείψη αυτό. Άχ! θα ήτανε για μένα θάνατος: να μη με κυττάζη κανείς! γιατι τα χρόνια μου φεύγουν και μου ζαρώνουν τα πουδραρισμένα μάγουλά μου!

Θά είχα άποκασταθθ. Άλλ' ή μαμά μου θέλει καλό και άξιο του πατρικού όνόματος γαμβρόν! Τι να κάμη ή δυστυχισμένη.

Τό όνομα να είναι, και το στομάχι και ο πόθος άς φωνάζη κ' άς καίη. ....

Έξ άλλου εγώ θέλω σύζυγο να συμφωνή με ταις ιδέαις μου, άλλ' επειδή αι ιδέαις μου αλλάζουν κάθε στιγμη, ο κατάλληλος δέν εύρίσκειται. Τι κρίμα!

Πειράζω. Κακολογώ. Κατακρίνω ότι εγώ δέν έχω. Δέν χωνεύω την νεότητα σταίς άλλαις συναδέλφους μου.

Μ' άρέσει το κόρτε. Για καπρίτσο πολλαις φοραις εκτίθεμαι. Μ' άρέσει το τραγουδι και τραγουδω κ' άς κοροϊδεύουν όσοι χαριτολογούντες με άκουνε.

Είμαι κ' όνειροπόλος. Πολύ τέρπομαι με τας άναμνήσεις, πρό πάντων τότε που ήμουνα στο Άρσάκειο. Πόσο ώραιος καιρός!

Ήπαιρνα τη δάσκα κ' έφευγα από το σπίτι. Στο δρόμο πετοούσα. Μ' έδλεπαν τα παιδιά. Τι χαρις ήταν μ' έπειραζαν! Πρό πάντων εκείνος ο Κοκός κ' εκείνος ο Νότης, και ο Γιάγκος και ο Τάτος και ... Μα όλοι μ' άρσαν, μ' όλους τάφηνα. Κ' έτσι από το δρόμον γεμάτη έμπενα έμπνευσι στο μάθημα. Κ' εκεί. Πόσον ήθελα ν' άστεύωμαι. Έκύτταζα διαρκώς στα μάτια του Καθηγητή μου της Θεολογίας. Ήταν τόσο συμπαθητικός. Κ' εκείνος στο κήτταγμα μου το έπίμονο μέσα στη Θεολογία άνακάτωνε και τας έρωτικας έπιστολάς του Πρεβό.

Και καμμιά φορά, όταν είχαμε Όμηρο, έρωτοούσα τον Καθηγητήν μου τον Έλληνιστή, τι σημαίνουν εκείνα που παραλίπαμε. Και τότε εκείνος μ' εκύτταζε βλοσυρώς έτοιμος να θροντοφωνήση κανένα προσβλητικόν γερούδιον, άλλ' εγώ του χαμογέλοσα μ' ήμίκλει στα μάτια και τότε εκείνος έξυμνοούσε την Καλυψώ και τα σπηλαιά της. Και πόσα άλλα ώραια πράγματα! Πώς πέρασαν γλήγορα!

Και τώρα! Η μαμά να με συμβουλεύη το σαλόνι να λέγη κρύα που δέν θέλω. Τό έπιφυλακτικό κόρτε. Η κοτσομπολιά κοντά στο παράθυρο. Κ' ή άνάμνησις για ό,τι έχασα!

Δέν θέλω να με λυπηθete όχι θέλω να γελάσητε μ' έμε, όπως και εγώ αύριον θα γελάσω με τα δικά σας βάσκα.

ΙΟΥΘΗ

ΦΙΛΗΣ ΜΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Κάτον άπ' τη σκιάδα του γερο-Πλατάνου που στέκει μπρός στη μπόρτα του έξοχικού σπητιού μας... κάτον άπ' τον γαλαζένιο ουρανό... κ' άντικρυ στη χρουσομένη Άνατολή... με της δροσιές της Λύγης... το γαργάλισμα του ρυακιού που τρέχει δίπλα μου, και τη μουσική των πουλιών... με την ψυχή πλημμυρισμένη από πάθος κ' όνειρα άγνά... παρθενικά... σάν μεθυσμένη, από τις χάρες του καλοκαιριού, κάθουμαι κατάχαμα στην πρασιναδά που ξεπλωμένη ή Έλπίδα γελά, σου γράφω αυτό μου το γράμμα φίλη χρυσή!...

... Τι να σου γράψω... τί να σου ειπώ; Τα λόγια της ψυχής δέν θα μπορή ποτέ το άψυχο χαρτί να στα ειπή... ή πέννα δέν έχει καμμιά δύναμη... τί να σου γράψω!... έδω ή Φύσις παρουσιάζει σωστόν Παράδεισο... έδω ή ζωή άλλοιουτεύει... έδω ή ψυχή αγκαλιάζεται τρυφερά με τους πόθους... έδω... έδω... άχ!... τί να σου ειπώ! πέταξε για μια στιγμη κ' έλα να νοιώσης τη ζωή!...

Έλα φίλη αγαπημένη... έλα να ιδής πόσες χάρες έχει τώμορφο καλοκαίρι... Γυρω τα βουνα, με τα δένδρα τους... τις πρασινάδες τους και τ' άρνιά που βόσκουνε, παρουσιάζουνε τη χάρι... τη μεγαλοπρέπεια των ζωντανών έργων του Μεγάλου και Αθανάτου Ζωγράφου!... Έλα για μια στιγμη ν' απολαύσουμε τη Φύσι, και χωρίς να μιλάμε άχόρταγα να την κυττάμε... να έγνώσουμε τις ψυχές μας... να ζευγαρώσουμε τη μυστική μας ευχαρίστησι, και να κουβεντιάζουμε χαρίς μιλιά... να συνεννογιώμαστε, μόνο με

τα μάτια!

... Έλα καλή φίλη, γιατι όσα κ' άν σου γράφω δέν θα μπορέσω ποτέ να σου μιλήσω την αλήθεια!... Αυτή ή αλήθεια δέν γραφεται... Έλα... κ' έδω στα μυριάνδιστα χωράφια, σάν δυο ψυχές αγαπημένες, να ενώσουμε τ' άγνά μας όνειρα και την άναπνοή μας, με των λουλουδιών τ' άθώο μύρο!...

Πάτραι 2 Ιουνίου 1919

Δνις ΙΩΑΝΝΑ Δ. ΑΝΔΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΥΜΑ

Κύμα άσθμαίνον σπεύδεις να φθάσης εις το τέρμα σου... Φεύγεις την μανίαν του Ποσειδώνος και την όργην του Αιόλου και ζητείς καταφύγιον εις τους κόλπους του αλγιάου. Δέν Ιλιγγιάς, δέν τρέμεις πρό του τέλους σου! Μικρόν και μεταβάλλεσαι εις άφρους, μικρόν και διασκορπίζεσαι! Έάν έγνωρίζεις τον δρόμον σου, θα διεφρευγες το πεπρωμένον, αλλά τον άγνοεις... Βάδιζε λοιπόν!

Και συ ζωή αγωνιώσα σπεύδεις εις το τέρμα σου. Ζητείς να διαφύγης την θύελλαν, ή τις μυκάται περι σε και να σωθής εις τας άγκάλας του τάφου... Δέν Ιλιγγιάς και δέν τρέμεις πρό του άπαισιού σκότους, το όποιον σε περιμένει. Μικρόν και μεταβάλλεσαι εις χούν, μικρόν και διαλύεσαι. Έάν έγνωρίζεις τον δρόμον σου, θα διεφρευγες το πεπρωμένον... αλλά τον άγνοεις... Βάδιζε λοιπόν!

Ό ζωή, ο κύμα! το πεπρωμένον διαφρυγειν άδύνατον. Τι θα ώφείλει και άν έγνωρίζετε τον δρόμον σας; Γεννάσθε δια να ζήσητε, γεννάσθε... δια να άποθάνητε!...

Άλλ' ο κύμα, ή ζωή σε ζητεί! άνοιξε τας άγκάλας σου και σφίξου εις τας ιδιαις της και υπό τον μελωδικόν ήχον του ύστάτου άσπασμού σας παράδος την πνοήν σου εις ιδικήν της. Στέφον την όργαν μορφήν της με τους λευκοūs άφρούςσου και δλιόσθαινε σιωπηλόν και θνησοκον δια μέσου των ξανθών βοστρύχων της. Αι τελευταίαί σας στιγμιαί θα διαωνίσουν την ύπαρξίν σας.

Τό κύμα θα διαδέχεται το κύμα! ή ζωή θα διαδέχεται την ζωήν!

Πάτραι

ΕΥΘΥΡΡΗΜΩΝ

SONNET

Άχ! Πεταλοΰδα μου γλυκερά άφοδ μέσ' στο κελ-λί μου ήρθες και συ την άνοιξι πικρά να μου θυμίσης, καινούριο πόθο δάνεισε στην όρραγή ψυχή μου κ' έλα στα στήθη την ζωή γλυκά να μου ξεπνή-σης

***

Ένα κομμάτι δόσε μου άπ' την άγνή χαρά σου συ που γι' αυτήν γεννήθηκες καθός αυτή για σίνα, σε κόσμουο ξένους φέρει με τ' άδολα φτερά σου κ' άσε μ' εκεί να ξεχασθώ σε χρόνια περα-ισμένα.

***

Άλλά τι βλέπω; δέν μ' άκουεις; πώς; φεύγεις; είσαι ξένη κ' εις ή καρδιά σου άκαρδη για κείνον που παι-θαίνει

άπελισμένον νικητής; — Ά! φύγε! Σε μισώ!

***

Φύγε! Μισώ την όφι σου... δέν θέλω τη χαρά σου. Δέν σου ζηλεύω, άκαρδη! τα ψεύτικα φτερά σου!

Έχω καρδιά στα στήθη μου, κ' αυτό μούδ' άρ-κετό!

ΠΑΝ. Κ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ